

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 09/08/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 212

Chư Phật Bồ Tát và các bậc Tổ Sư Đại Đức đều nhắc nhở chúng ta, vạn sự vạn vật trong vũ trụ đều từng sát-na chuyển đổi, chỉ có chân tâm bản tánh của chúng ta là thường hằng. Chúng ta được nhắc nhở nhiều lần nhưng chúng ta vẫn cảm thấy những thứ xung quanh chúng ta đều là thật, chúng ta cảm thấy những cảm xúc buồn vui, thương ghét, giận hờn, thành bại, tốt xấu cũng đều là thật. Trong cuộc sống, chúng ta có một chút thành tựu thì chúng ta vui, có một chút thất bại thì chúng ta buồn. Trong tất cả các phương diện, nơi nơi chúng ta đều dính mắc nên chúng ta bị chướng ngại.

Thầy Thái từng kể một câu chuyện, một người đàn ông đang đi đường thì có người gọi tên ông chửi, mọi người nhắc ông là có người đang chửi ông thì ông nói, ngoài đường có nhiều người tên giống như ông, đó chỉ là do trùng tên. Chúng ta không vướng mắc thì chúng ta không có chướng ngại. Hằng ngày, chúng ta rất dễ bị chi phối bởi hoàn cảnh, người khác muốn chúng ta vui rất dễ dàng, người khác muốn chúng ta buồn thì càng dễ hơn. Chúng ta không làm chủ được chính mình mà chúng ta bị động bởi hoàn cảnh, bị hoàn cảnh xoay chuyển. Chúng ta tu hành có lực thì chúng ta làm chủ được hoàn cảnh. Nếu chúng ta luôn bị hoàn cảnh làm chủ thì công phu của chúng ta chưa có lực.

Chúng ta tu hành đúng pháp thì tâm chúng ta ngày càng thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta không bị hoàn cảnh dao động. Hòa Thượng nói: **“Người nhận biết được vạn sự vạn vật trong vũ trụ đang biến đổi là người có công phu rất cao”**. Công phu của chúng ta chưa có lực thì chúng ta phải nỗ lực dụng công hơn, tìm đến những hoàn cảnh tốt, xa lìa những hoàn cảnh dễ khiến chúng ta ô nhiễm.

Tổ Sư Đại Đức có đạo lực cao thâm nhưng các Ngài vẫn tìm đến những chốn tịch tĩnh để giữ mình. Chúng ta làm xong mọi việc thì chúng ta buông xuống trở về chốn tịch tĩnh, cố gắng xả bỏ mọi **“danh vọng lợi dưỡng”**. Chúng ta làm mọi việc ở thế gian là chúng ta từ bị xuất phương tiện, làm xong thì chúng ta tri ân Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức đã dạy chúng ta cách để giúp ích chúng sanh. Chúng ta làm được việc thì đó cũng không phải là công của chúng ta mà do ân đức của Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức. Chúng ta có được tâm thái này thì chúng ta mới có thể buông xả. Chúng ta cho rằng, chúng ta có năng lực, tài năng thì chúng ta đã hại chính mình một cách thâm trọng. Chúng ta càng làm mà chúng ta càng dính mắc thì chúng ta càng làm càng thâm trọng.

Người xưa nói: “*Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì*”. Nếu chúng ta không việc gì mà tâm chúng ta thanh tịnh thì tốt, chúng ta làm nhiều việc mà chúng ta dính mắc, phiền não thì Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức không khuyến khích chúng ta làm. Chư Phật Bồ Tát đều mong chúng ta phải có thể buông xả, ngay trong đời này có thể vượt thoát sinh tử. Những người muốn chúng ta làm nhiều việc, không quan tâm đến việc chúng ta bị đọa lạc thì đó không phải là người Thầy tốt. Chúng ta phải nhìn rõ Thầy tốt, bạn lành để nương tựa.

Chúng ta đa phần là cảm tình dụng sự, vì trước đây là bạn bè nên ngày nay phải nể mặt. Chúng ta không rõ ràng, dứt khoát thì sẽ làm cho chúng sanh mê lầm. Trước đây, có một người dịch “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, sau đó họ in ra để mang tặng cho tôi. Tôi nhận quyển sách để xem họ tu hành như thế nào. Họ ở ngay cạnh nhà tôi, tôi nhận thấy, họ không chuyên tâm với Pháp môn Tịnh Độ, không “*một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng, một hương Tây Phương để đi*”, nên tôi đã không xem cuốn sách đó mà mau mau đem đốt. Tôi sợ rằng, nếu tôi để cuốn sách ở trong tủ, người sau tưởng tôi chấp nhận cuốn sách nên tôi mới để ở đó.

Chúng ta chỉ cần quán sát thì chúng ta biết họ có chuyên tâm, nhất ý với Pháp môn không, nếu không thì sản phẩm của họ nhất định có vấn đề. Người xưa kể câu chuyện, có một vị quan mời công chúa đến nhà ăn chay. Công chúa nói: “*Ông cũng ăn chay ư?*”. Vị quan đó nói: “*Thần nấu để mọi người ăn, còn thần thì ăn mặn!*”. Họ dạy chúng ta tu Pháp môn Tịnh Độ, dạy chúng ta hy sinh phụng hiến để làm việc lợi ích chúng sanh nhưng họ có làm không? Nếu họ không làm thì họ đang lợi dụng chúng ta, họ muốn chúng ta xây đắp cho bá đồ, “*danh vọng lợi dưỡng*” của họ. Hòa Thượng nói: “*Họ khuyên người bỏ thí nhưng họ thì muốn vào càng nhiều càng tốt, làm gì có đạo lý đó!*”. Chúng ta gặp những người như vậy thì chúng ta phải mau tránh xa.

Cách đây hơn 10 năm, tôi giảng ở chùa Ngòi, thời gian đó sức khỏe tôi rất tốt, tôi giảng mỗi ngày hai buổi, tích cực đề xướng Pháp môn Tịnh Độ và giáo huấn của Hòa Thượng Tịnh Không. Hôm đó, sau khi tôi giảng xong có một gia đình đến gặp tôi, sau đó, họ xin quy với tôi, tôi nói đây không phải là chùa của tôi, nếu họ muốn quy y thì tôi sẽ mời Sư bà ra để họ quy y với Sư bà. Họ nói, họ là vong, họ chỉ vào người chồng và nói, người này ngày trước là Sư phụ của con, giờ Sư phụ không tu nữa nên họ không có chỗ nương tựa. Họ nói, họ cố gắng niệm Phật nhưng không niệm được, Thầy của họ niệm Phật thì họ mới được nương nhờ. Người chồng đời này không tu mà đi buôn heo, anh ta có cuộc sống giàu sang nhưng đã bị tan gia bại sản. Sau khi tôi mời Sư bà ra, một số người quy y với Sư bà, một số người nói họ không quy y mà họ phải đi theo người chồng để xem người chồng có tu không, nếu ông không tu thì họ sẽ phá. Họ tình chấp, chấp trước sâu nặng nên đời đời kiếp kiếp luân hồi trong vòng sinh tử. Tình ái ở thế gian vợ chồng, con cái, Thầy trò đều là tình chấp. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không hoàn toàn tin theo lời Quỷ Thần*”. Chúng ta nghe nhưng chúng ta không hoàn toàn tin.

Tôi cố gắng nghe và làm theo lời Hòa Thượng, nhiều lần tôi có cơ hội gặp, nói chuyện với Hòa Thượng nhưng tôi nhường cơ hội đó cho người khác. Những lời Hòa Thượng giảng trên đĩa đều là những lời hết lòng, hết dạ, tôi cảm thấy không cần thiết phải gặp trực tiếp, quỳ bên Ngài, chụp một vài bức ảnh đăng lên Facebook. Khi mọi người nói Hòa Thượng sang Việt Nam, tôi được mời vào ban phiên dịch nhưng tôi từ chối, khi đó tôi đang bệnh, nếu tôi vào ban phiên dịch thì tôi sẽ phải nghe điện thoại rất nhiều. Chúng ta cung kính với Thầy là chúng ta nghe lời và thật làm.

Tổ Ấn Quang đã làm ra tấm gương cho chúng ta, sau một năm, có người học trò đến thăm Thầy, Ngài nói: “*Đi đến đây làm gì?*”. Người học trò nói muốn đến thăm Thầy, thì Tổ Ấn Quang nói: “*Có gì mà thăm, mới thăm lần trước, sao không ở nhà lo tu hành có gì mà thăm!*”. Thăm là tình chấp. Những điều đã cần dạy thì Ngài đã dạy, Ngài đã làm ra biểu pháp phá tình chấp, phá chấp trước cho chúng ta. Chúng ta cố gắng nỗ lực tu hành có một chút công phu thì đó mới là chúng ta báo ân Phật, báo ân Cha Mẹ, Thầy Tổ, quốc gia.

Người xưa dạy chúng ta: “*Y giáo phụng hành*”. “*Phụng hành*” không phải là chúng ta hầu hạ, cung phụng vật chất cho Thầy. Con người có quá nhiều vật chất thì họ sẽ đọa lạc. Học trò cung phụng Thầy quá nhiều chính là đang tiễn Thầy đi vào Địa ngục. Chúng sanh chúng ta có đại bệnh là tình chấp. Chúng ta không chấp vợ chồng thì chấp vào con cái, cháu chắt, hay thậm chí những con vật nuôi trong nhà. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh, thận trọng. Trong dòng sinh tử không ai giúp được ai. Người xưa nói: “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc*”. Thầy tu, Thầy đắc, Thầy không tu thì Thầy cũng đọa lạc.

Ngày trước, khi tôi giảng ở Vũng Tàu, vị Hòa Thượng trụ trì ở ngôi chùa đó có tướng đẹp như Hòa Thượng Tịnh Không, hôm đó, tôi giảng về chủ đề: “*Tử sanh, sau khi chết đi về đâu là việc lớn. Sinh tử, sinh ra và chết là định luật tuần hoàn muôn đời*”. Chúng ta làm chủ, biết rõ sau khi chết chúng ta đi về đâu, đây là việc vô cùng quan trọng. Nếu khi sắp ra đi, chúng ta mơ mơ hồ hồ thì đó là điều rất đáng lo! Tự chúng ta có thể biết rõ, đời sau chúng ta trở lại làm kiếp người, được làm Tiên nhân hay đời này vãng sanh thế giới Tây Phương. Chúng ta dụng tâm tu hành thì chúng ta sẽ biết rõ chúng ta đi về đâu.

Chúng ta khởi tâm động niệm, làm mọi việc vì người khác thì sẽ như Hòa Thượng nói: “*Người đó không cầu vãng sanh thì nhất định cũng sanh vào cõi lành*”. Chúng ta nhất định sinh vào ba đường thiện không đọa vào trong ba đường ác. Trong vòng sinh tử không phân biệt người xuất gia hay người tại gia, người nào tu hành đúng tiêu chuẩn thì được giải thoát, nếu người xuất gia mà không tu hành thì cũng không thể vãng sanh. Sau khi tôi giảng xong, Hòa Thượng gọi tôi vào và ân cần nói là hôm nay, tôi giảng hay. Tôi nhắc lại những điều Hòa Thượng Tịnh Không nói để nhắc nhở mọi người và

nhắc nhở chính mình. Việc chúng ta sinh ra và chết đi là vấn đề bình thường, đời sau chúng ta có được tái sinh ở cõi cao hơn hay không mới là vấn đề quan trọng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đừng tham cầu *“danh vọng lợi dưỡng”*, đừng vì *bã lợi danh mà đoạ lạc*”**. “*Bã*” là những thứ bỏ đi như bã mía, bã trà. Lời khai thị này của Hòa Thượng rất thiết thực. “*Danh vọng lợi dưỡng*” là không thật, nếu họ thích chúng ta thì họ gọi chúng ta là “*Thầy*”, nếu họ không thích chúng ta thì họ gọi chúng ta là “*thằng*”. Chúng ta cảm thấy vui hay buồn trước những lời khen chê thì chúng ta đã dính *bã lợi danh*. Chúng ta đang chấp trước, dính mắc rất nặng nên con đường thoát sinh tử của chúng ta rất mù mịt. Chúng ta không thấy mọi thứ một cách rõ ràng thì khi Sinh - Lão - Bệnh - Tử hiện tiền thì chúng ta sẽ cảm thấy rất khủng khiếp. Chúng ta đang khỏe mà chúng ta cảm nhận thấy chúng ta không sống được nữa thì chúng ta sẽ cảm thấy rất khủng khiếp. Chắc chắn sẽ đến một ngày thân tứ đại sẽ dự báo là chúng ta không thể sống ở thế gian nữa. Khi “*sinh tử đáo đầu*”, sinh tử đến nơi thì tâm cảnh của chúng ta sẽ như thế nào?

Nếu hằng ngày, chúng ta không xả bỏ “*bã lợi danh*” thì khi sinh tử đến chúng ta cảm thấy rất khó khăn. Chúng ta xả bỏ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì khi sinh tử đến chúng ta cũng cảm thấy bình lặng. Chúng ta phải tận tâm tận lực làm những việc cần làm, nên làm để khi ra đi, chúng ta không có gì nuối tiếc vì chúng ta đã tận lực hy sinh phụng hiến.

Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng bận trăm công, ngàn việc nhưng Bác ra đi rất nhẹ nhàng. Bác dặn mọi người không xây lăng mộ, ngôi mộ của bác chỉ nhỏ như những ngôi mộ bình thường khác. Khi Hòa Thượng Tịnh Thuận sắp ra đi, Ngài dặn mọi người, không làm ma chay, nếu mất vào buổi sáng thì buổi chiều chôn, nếu mất vào buổi tối thì buổi sáng chôn; không mua quan tài mà dùng những tấm ván ghép lại, dùng xe ba gác đẩy ra nghĩa trang chôn; không cần cúng tuần, cúng giỗ, không mua hoa tươi, trái cây; không quàng ở Tổ đường mà chỉ quàng ở Giảng đường. Hòa Thượng Tịnh Thuận là người đạo cao, đức trọng nên mọi người đều nghe theo lời Ngài.

Hằng ngày, chúng ta xem nhẹ, tan nhạt, xa lìa “*danh vọng lợi dưỡng*” thì khi chúng ta ra đi sẽ nhẹ nhàng, không khiếp sợ khi đối mặt với sinh tử, việc cần làm đã làm, đã tận vai trò, trách nhiệm. Chúng ta học Phật là để chuẩn bị cho sự ra đi của chúng ta. Khi còn sống thì chúng ta tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến như Phật, Tổ Sư Đại Đức đã làm.

Cả cuộc đời Hòa Thượng là tam bất quản: **“*Không quản tiền, không quản việc, không quản người*”**. Hòa Thượng từng nói: **“*Nếu tôi xây chùa thì ngôi chùa của tôi không biết sẽ lớn như thế nào!*”**. Tất cả tài lực mà mọi người mang đến thì Ngài đều mang đi phụng hiến, cúng dường chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“*Tôi đến trần gian như một lữ khách và khi ra đi cũng như một lữ khách*”**. Hòa Thượng ra đi một cách thông dong, tự tại, Ngài không có bất cứ một tài sản nào để viết di chúc, tất cả mọi thứ đều là Ngài

mượn dùng. Chúng ta muốn ra đi một cách nhẹ nhàng như các Ngài thì chúng ta phải làm giống như các Ngài. Hòa Thượng từng nói: ***“Hàng ngày, chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh nhưng khi Phật A Di Đà đến rước thì chúng ta không muốn đi vì chúng ta còn dính mắc vào nhà cửa, vào các tài khoản ngân hàng”***.

Hòa Thượng từng nói: ***“Chúng ta học Phật để chúng ta hiểu chân tướng của vạn vật, vạn sự ở thế gian để chúng ta dụng tâm đối đãi”***. Mọi sự, mọi vật ở thế gian đều là để chúng ta mượn dùng. Thân này cũng không phải là của chúng ta mà chúng ta chỉ mượn dùng. Trước 40 tuổi, chúng ta cảm thấy thân như thật của chúng ta nhưng sau 40 tuổi, chúng ta thấy thân không còn là của chúng ta, chúng ta cảm thấy bất lực vì răng dần rụng, mắt dần mờ, thể lực dần yếu đi. Trước đây, tôi có thể lái xe cả đêm từ đây về thành phố Hồ Chí Minh một mình nhưng bây giờ tôi không thể làm được. Mọi thứ ở thế gian đều là chúng ta đang mượn dùng, chúng ta phải dùng đúng cách để có được năng suất, hiệu quả cao.

Có người nói rằng, buổi sáng họ không thể dậy sớm được. Ngày trước, tôi rất ngưỡng mộ những người có thể thức dậy vào lúc 3 giờ sáng để tu hành. Khi tôi bị bệnh, tôi nghe nói có một người, mỗi ngày tu hành đến 8 tiếng, tu từ 4 đến 5 thời, tôi rất vui vì họ đến tu hành cùng tôi, nhưng ngay ngày đầu tiên, họ đã không công phu được đúng giờ, những ngày sau, họ cũng chỉ làm được một chút thì bỏ cuộc. Từ đó, tôi ngộ ra: ***“Mình phải tin vào chính mình! Chính mình phải nỗ lực, không ỷ lại nương nhờ!”***.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!